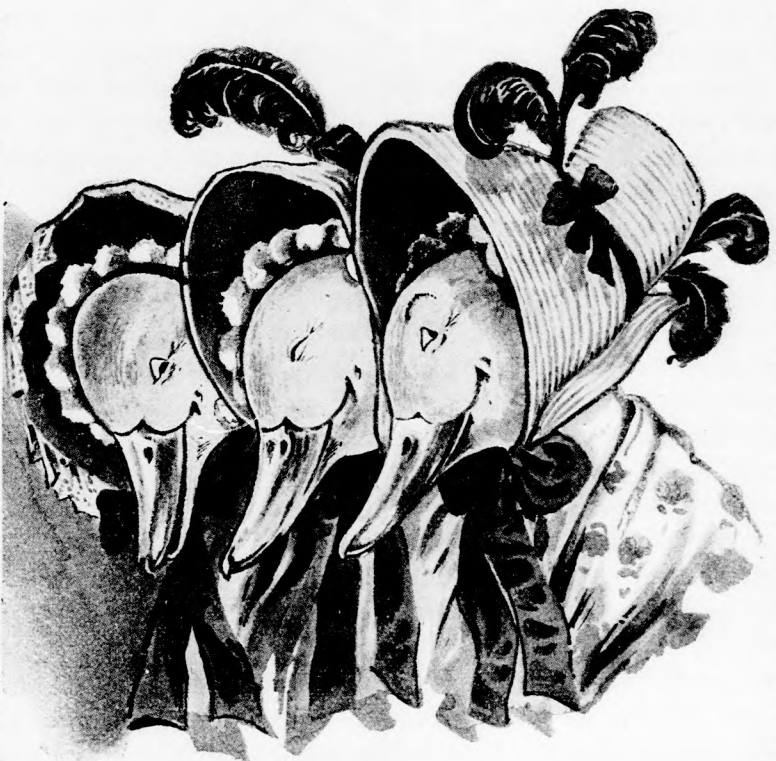

KIS NAP

HÁRMAN VAGYUNK. (Lásd a 111. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LVII. köt. 7. szám.

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1899. augusztus 13-án.

GÖRBE UTON,
 vagy
 DEZSŐ ÉS LOJZI KALANDJAI.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Folytatás.)

AMINT az eb-csaholás közeledett, mind jobban hallható lett többféle emberi kiáltás is. Messziről, de már meglehetősen érthetőleg hangzott:

— Rajta, rajta! Nyomon vannak! Mindjárt lefülelik!

Dezső fent a fán daczosan szólt:

— Engem ugyan le nem fülelnek!

— Jaj, de engem! Jaj, de engem itt érnek, lefognak! rémüldözött Lojzi.

— Ugyan kapaszkodjál föl hát ide, szólt Dezső, megszánya pajtását. Várj no, hiszen még messze vannak, leszállok és fölsegítelek.

Meg is tette s Dezső segítségével Lojzi szerencsésen följutott a fára. Mire mind a ketten bátorságos helyre jutottak, már ott is volt a veszedelem. Egy nem éppen nagy, vörhenyes szőrű állat rohant hanyatt-homlok egyenest a fa irányába.

— Milyen jó, hogy följutottunk! szólt Lojzi, most már ismét komoly, böles kép-pel. Elfogni ugyan elfoghatnak, de a vére-bek szét nem téphetnek. Ott jön az első, ni!

Dezső oda tekintett és hirtelen vígra fordult a kedve. Nevetve kérdé:

— Lojzi te, láttál már vérebet?

— Látni nem láttam, de olvastam...

— Hát rókát láttál-e?

— Azt sem... De miért emlegetsz rókát?

— Mert ami erre mi felénk rohan, az róka. Az én apám már sokat lőtt, ismerem. Most már tudom is, mit jelent ez a lárma. Rókát üznek, vadászok jönnek erre felé.

— De hátha mégis...

— Róka-vadászok, ha mondom. Hogy is tudtam elhinni azt a bolond meséket a vérebekről!

Lojzi még védelmezni akarta a maga véreb-históriáját, de már semmikép sem lehetett. Épp akkor a róka szélgyorsasággal surant el a fa alatt, pár pillanattal utóbb vagy tiz kopó rohant utána, nyomban ezek után pedig négy lovas vadász. Oda sem hederítettek a fán kuporgó fiukra, alkalmasint észre sem vették őket s mihamar eltűntek az erdőben, a zaj is mindinkább távolodott, végre egészen elhangzott.

— Ettől ugyan kár volt annyira megijedni, szólt Dezső boszusan, mialatt lebecsátkozott a fáról. Gyere le no, aztán induljunk odább valamerre.

Meg is indult Lojzi, de ez levén legelső próbálkozása a fán való mászásban, amint megmozdult, mindjárt le is fordult az ágról, amelyen ült. Már bukott lefelé s ijedtében nagyot kiáltott, mert már szinte érezte, hogyan törik nyaka, keze-lába. Ámde, legalább egyelőre, ez nem következett be, hanem egyéb valami, amin Dezső onnan alólról úgy kaczagott, hogy majd eldőlt bele. Mert az történt, hogy Lojzinak, amint lefordult az ágról, hosszú kabátja bele akadt egy kiálló csonka ágba s Lojzi most már a kabátjánál fogva úgy lógott, kapálózott a levegőben, mint valami óriási denevér.

— Jaj! No! Jaj, mit csináljak! kiáltá a lebegő Lojzi. Ne ne vessz hát, hanem segíts!

— Segítsek! De hogyan? Innen a földről el nem érlek, de a vastag ágra fölhuzni meg nem bírlak, ha újra föl mászom is oda.

— Ó, hát gondold ki valamit! Hiszen csak nem maradhatok itt lebegve ég és föld! között. Nem szép, hogy még nevétsz a bajtársad veszedelmén!

— Nevetek, mert nagyon fura; de majd segítetek is. Már tudom, mit csinálók.

Fölkapaszkodott a fára és balkezeivel meg a keresztbe vetett lábaival jól fogózva, végig feküdt azon a vastag ágon, amelyről Lojzi leesett. Aztán elővette a tollkését és faragni kezdte a tövénél azt a csonka ágat, a melynek a végén Lojzi függött.

— Mit csinálsz? kérdé Lojzi, a ki nem fordíthatta fölfelé a fejét.

— Elvágom ezt az ágat, a melyen fityegsz.

— Jaj te! Hiszen akkor lezuhanok.

— Persze! De nem történhetik nagy bajod, nem lógsz nagyon magasan.

— Hátha mégis nyakamat szegem? Nem, nem, így nem lesz jó.

— Másképp nem tudok segíteni . . . Vagy igen . . . ha akarod, végig hasítom a kabátod hátát, akkor lassanként fogsz mindinkább lefelé nyulni és csak nagyon kicsit pottyansz a földre.

— Nem, nem, a kabátomat nem áldozhatom föl; már csak inkább az ágat metéld.

A kicsiny tollkés csak keveset fogott egy-egy vágásra a vastag ágon: Dezső azonban szaporán faragcsálta s mikor már körülbelül félig átvágta, akkor az ág, a rajta lógó fiu sulyától, eltört és Lojzi szerencsésen lepottyant a földre. Mondom, szerencsésen, mert a térdét, kezét jól oda koppintotta ugyan, de nem annyira, hogy rögtön talpra ne tudott volna ugrani. És amint tul esett a bajon, mindjárt benne volt újra a mese-könyvekből fejébe ragadt képzelt világban.

— Köszönöm, hogy megmentettél, mondá. Ez már igazán veszedelmes kaland volt. Mert képzeld, ha el nem értél volna s én ott maradok a levegőben lebegve, te pedig

elmégy segítséget keresni, eltévedsz, vissza sem találsz és egymástól távol vergődünk a halál torkában . . .

— No, jobban már nem tévedhetnék el egy magamban sem, mint ahogy eltévedtünk kettesben. De azt a lógós veszedelmet bizony meg is érdemelted. Mit ijesztgetted magadat is, engemet is a vérebekkel? No, különben most már nem bánom, hogy találkoztunk ezzel a vadász-társasággal. Legalább tudjuk, merre menjünk.

— Hogy tudhassuk azt?

— Hogy ne? A merről a vadászok jöttek, arra felé köll mennünk. Nagyon messziről nem jöhettek, hát végre is majd csak kiérünk valahová. Induljunk, mert nem sokára lenyugszik a nap.

Megindultak abban az irányban, a melyből a vadászok jöttek. A Dezső nagy bizakodása azonban nem akart alaposnak bizonyulni. Már jó ideje ballagtak, de semmi jelét sem láthatták, hogy hamarosan kijuthassanak az erdőből. Pedig a sok bolyongásban már ugyancsak elfáradtak, meg is éheztek. Dezső aggódni is, türelmetlenkedni is kezdett; Lojzi azonban majdnem örülni látszott.

— Tudtam én, hogy itt rekedünk a rengetegben, mondá. Nem is baj az. Itt is akadhat szerencsénk, csak rábukkanjunk valami remete-lakra, vagy rabló-barlangra . . .

— Nem bánám én már, akármelyik, csak mutatkoznék! szól Dezső elkeseredetten. De ugy látszik, nincs itt se remete, se rabló, akár éhen is veszhetünk.

Épp amint ezt mondta, megpillantott egy bokrot.

— No, ez is jobb a semminél. Ez a bokor tele van mogyoróval. Szedünk jó csomót.

— Az nagyon jó lesz, örvendezett Lojzi. Olvastam én, hogy a mókus csupa mogyorón és dión él. Várj csak, az én zsebkendőm jó nagy, tele szedjük.

Rövid idő alatt tele szedték s Lojzi mindjárt hozzá is akart látni a mogyorólakomáéhoz.

— Nem ülünk le, ellenkezett Dezső. Mindjárt esteledik, hát csak menjünk szaporán, hogy kiérjünk valahová. Ha nem érünk ki, akkor aztán úgy sem tehetünk egyebet, mint azt, hogy lepihenünk a fák alá és rágjuk a mogyorót.

Lojzi össze kötötte a kendőt, ballagtak odább. Nemsokára egy dombra másztak föl, Lojzi haladt elől s alig ért föl, ujjonva kiáltá:

— Megvan! Tudtam én! Rátaláltunk a szerencsénkre!

— Mi az? Mi van ott?

— Nagyszerű várkastély! Gyönyörű lovag-vár! Bizonyos, hogy nemes lovag lakik benne.

Dezső ezalatt szintén följutott a domb tetejére. Egy kis völgyön túl, a szemközti erdős hegy oldalán csakugyan szép kis kastély emelkedett, tornyokkal, de sánczok, bástyák nélkül.

— Látod, látod? Kérdé Lojzi egészen föllelkessedve.

— Látom. De mi hasznunk belőle? Ez valami nagyuri kastély, talán be sem eresztenek.

— Dehogy nem! Tudom én azt! Olvastam ilyenről eleget. Az ilyen várkastélyban előkelő nemes ur lakik a jóságos feleségével és nagy háznépével. Bizonyosan fölfogadnak apródoknak a nagyasszony szolgálatába.

— Apródoknak? Hát akkor aztán mit csinálunk?

— A nagyasszonynak hordozzuk a köpenyét, legyezőjét, ebédnél ezüst tányéron eléje rakjuk a finom ételt. . .

— No bizony! Ezt nálunk othon az inas végzi. Nem akarok én inas lenni.

— Jaj, de nem érted a dolgot! szólt Lojzi kissé megvető mosollyal. — Az apród nem inas, hanem olyan ifju, akiből vitéz lovagot nevelnek. A nagyasszony körül csak efféle kedveskedő apró szolgálatokat fogunk teljesíteni, ő megkedvel, gondja lesz ránk, selyemben-bársonyban fog járatni és majd ha nagyok leszünk, nekünk adja feleségül a lányait, mi leszünk urak a várkastélyban.

Ilyenforma szép históriát már Dezső is olvasott, ez a dolog tetszeni kezdett neki. Mégis csak jó, hogy ez a Lojzi annyit tud és azonnal nyitjára talál mindennek. Ilyen szép várkastélyban vigan élni, — az már csakugyan többet ér, mint a konviktusban leczkét magolni, írásbeli feladványokat körmölni és a kegyetlen igazgatótól kemény büntetéseket elszenvetni.

— Jól van, hát próbáljunk szerencsét, mondá. Menjünk oda. Ha bebocsátanak, akkor majd te beszélj; te jobban érted az effélet.

— Természetesen, felelt Lojzi büszke önérzettel.

Szinte elmúlt a nagy fáradságuk, gyorsan mentek le a dombról s ennek tövében gyalogutra jutottak, mely nyilván a kastélyhoz vezetett.

Az a kastély, — Lojzi teljesen eltalálta az igazat — csakugyan nagy urnak volt a kastélya. Éppen szembe is jött a két fiuval egy czifra paszomántos komornyikféle legény.

— Ez
sugta De
kérdézős
— Te

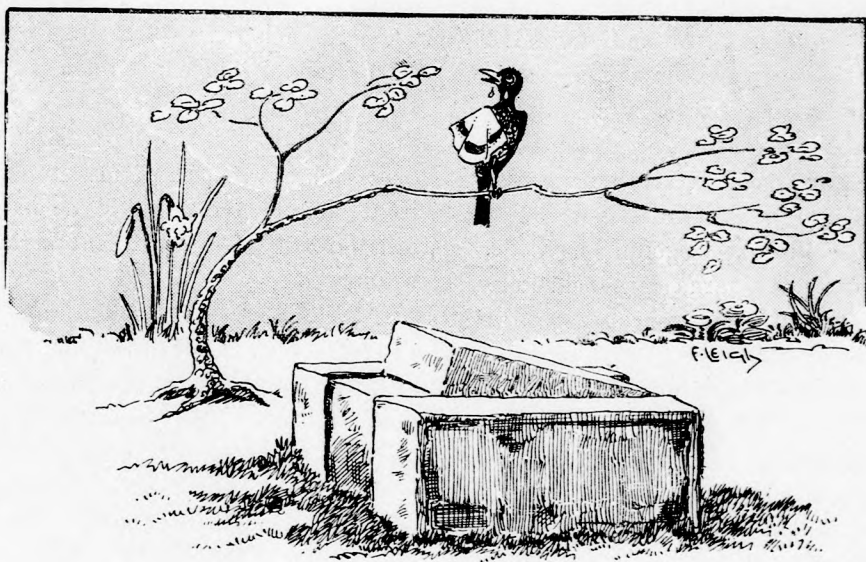
— Há
vagytok?
hogy ő he
lakban és
a kastély

— Ez, ugy látszik, a kastélyból való, sugta Dezső a pajtásának. Talán mindjárt kérdezősködhetnénk egy kicsit.

— Természetesen. Bíz csak rám.

Sajnos, nem kerülhetett rá a sor, hogy ő kérdezzen valamit, mert a komornyik előbb szólalt meg, még pedig nagyon kemény, barátságtalan hangon:

BÚS MADÁR.

*Sirok, sirok, zokogok,
Nagy köny-záport hullatok,
Már csak sirni van erőm.
Fácsaró viz lett is immár
Finom selyem keszkenöm.*

*Hogy ne sírnék, mikor már
Sötét este lesz mindjárt
És én még éhes vagyok!
De már minden bogár elbujt,
Prédát már nem foghatok!*

*Mért nem fogtam idején?
Még ráérek, azt hívém,
Nagy a hőség, heverek,
Majd utána látok este, —
S most már, ó! böjtölhetek!*

— Hát ti mit csavarogtok itt? Kik vagytok? Mit akartok? Nem tudjátok, hogy ő herczegsége most itt időz a vadász-lakban és ilyenkor nem szabad idegennek a kastély körül kóborolni?

— Azt ... azt ... nem tudtuk, hebegte Lojzi ijedten.

— No, hát most már tudjátok. Takarodjatok szaporán vissza oda, a honnan jöttetek!

— Kérem szépen ... mi ... mi eltévedtünk az erdőben, nem mehetünk oda vissza, a honnan jöttünk, szólt Dezső.

— Igen, és ... és azt gondoltuk, hogy talán szerencsénk akad a kastélyban, beállhatunk apródnak a hercegasszonyhoz, mondá Lojzi roppant komolyan.

A komornyik nagyot nevetett.

— Mit fecsegsz te, oktondi tacsó! Éppen ilyen kóbor gyerkőczök számára van hely a kastélyban! Aztán miféle szerzet az az apród? Nincs ő hercegségének szüksége semmiféle apró cselédre, kivált itt a vadászlakban, a hol csak pár napot tölt. Ha szolgálatba akartok szegődni, menjetek a városba, ott lehet varga inas belőletek.

Varga-inas! Ugyan szép szerepet szánt nekik! És nincs itt sem nagyszony, sem fényes várnépség, azt sem tudják, miféle szerzet az apród! Lojzi még szeretett volna valamit mondani, de a komornyik parancsoló hangon folytatta:

— Egy-kettő! Takarodjatok! Ő hercegsége minden pillanatban visszatérhet a vadászatról s nem szereti, ha csavargókkal találkozik. Ha eltévedtetek, hát induljatok ezen a gyaloguton, nem sokára kiértek a kocsitra. Mars!

Ez már olyan kereken volt mondva, hogy a két fiú megszeppenve, szótlanul fordult meg és telhetőleg szaporán lábolt el abban az irányban, a melyet a barátság-talan komornyik mutatott. Teljesen elszontyolodva, még egymáshoz sem szóltak nagy ideig egy árva szót sem. Lojzi tünődött és elmélkedett, miképen lehet az, hogy az ő szép tervei és reményei a várkastély dolgában annyira csuffá lettek; Dezső viszont mérgeződött, hogy hitt a pajtása bolondos meséjében s oda jutott vele, hogy

mint gyanus csavargó ficzkót kergetik el, őt, a módos, előkelő urfit!

Végre eljutottak a kocsitra. Nem országut volt, csak afféle erdei ut, de valahová bizonyosan vezetett.

— No, most már merre induljunk, jobbra-e vagy balra? kérde Dezső kedvetlenül.

— Ha delejtünk volna, eligazodhatnánk, merre van észak, merre dél, jegyzé meg Lojzi nagyon tudós képpel.

— Kell is ahhoz delejtü. Ezen az uton csak jobbra vagy balra mehetünk. Egyébiránt amott nyugodott le a nap, ni ... még piroslik az ég alja. Hát arra felé van nyugot.

— Akkor arra felé induljunk. Amerika nyugotra fekszik, elvándorlunk Amerikába.

— Hallod-e Lojzi, már nagyon sokszor csuffá lettünk a te terveiddel. Én nem is akarok Amerikába vándorolni, de meg aztán ha kiérünk ebből az erdőből, az az Amerika bizonyosan nem lesz ott az erdő szélén.

— Persze hogy nem. De nagyon messze sem lehet. Hallottam én, hogy Amerikába nem nehéz eljutni. Hát mért ne mennénk oda? Az intézetbe már ugy sem térhetünk vissza, az a kegyetlen igazgató talán elevenen megnyuzna ... hiszen hallottad, mit beszéltek róla azok a fiúk. De még ha akar-nánk is, nem találunk többé oda. Ó, most már egészen ugy vagyunk, a hogy azok szoktak lenni, akik világgá indultak. Mikor a szenes hajóról kimenekültünk, te vissza akartál térni a vasuti állomásra ... jól van, beleegyeztem ... és hova jutottunk? Most már az lesz a sorsunk, hogy soha sem oda jutunk, a hová akarunk.

— De akkor Amerikába sem jutunk el.

— Majd majd csak már siessü

Az est fák közt m Fáradtan, rös, hepe-h san dörmög

— Az a hetne ... l vagyok ...

— O, va és legrossza is a puha nem! Nézd az ablak v

— Csak tassunk be. Én már al

— Várj, zek az abla jutunk. Az

Dezső va radt, Lojzi bekukucska kező pillan és messzirő

— Fustu

 UDOM, már muzeumunk a régiség-t őskori fegy esata-bárdo legény legy is megemel azok, a kik

— Majd eljutunk másvalahová. Egyszer majd csak rátalálunk a szerencsénkre. Most már siessünk, mert erősen sötétedik.

Az est már valóban leszállt s a sűrű fák közt már majdnem teljesen sötét volt. Fáradtan, bágyadtan vánszorogtak a gödrös, hepe-hupás uton előre s Dezső boszusan dörmögte:

— Az a jó szerencse bizony már elérhetne... hol fogunk meghálni? Éhes is vagyok...

— O, van jó csomó édes mogyorónk... és legrosszabb esetben hálhatunk a fák alatt is a puha gyepen. Nincs hideg... De nem! Nézd csak! Amott házat látok és az ablak világos...

— Csakugyan. Valaki lakik ott. Kopogtassunk be, talán befogadnak éjszakára. Én már alig állok a lábamon.

— Várj, majd én előre megyek és benézek az ablakon, hogy tudjuk, milyen helyre jutunk. Azt mindig jó előre tudni.

Dezső vagy husz lépésnyire hátra maradt, Lojzi pedig a házhoz sompolygott és bekukucskált az alacsony ablakon. A következő pillanatban rémülten iramodott vissza és messziről kiáltá:

— Fussunk! Jaj! Gyorsan! Fussunk!

(Folytatása következik.)

ŐSKORI OSTROM.

(Képpel a 105. lapon.)

TUDOM, sokan vannak köztetek, a kik már jártak a mi gazdag nemzeti muzeumunkban Budapesten. A ki ott járt a régiség-tárban, tudom, megbámulta az őskori fegyvereket. Azok ám a kardok, csata-bárdok! Akárhány van olyan, hogy legény legyen a talpán, aki két kézre fogva is megemeli. Hatalmas erejű vitézek voltak azok, a kik ezeket a fegyvereket forgatták.

Ágyu, puska nem mindig volt, de hadakozni mindig hadakoztak az emberek. Messziről nyilakat röpitettek egymásra az ellenségek, közlől nehéz karddal, csata-bárdal viaskodtak. De már a legrégebb időkben is, két-három ezer esztendővel ezelőtt, olykép is védekeztek, hogy erős vaspánczélba öltöztek, melyen nem furódott át a nyíl: a kard is kicsorbult rajta. Erős karu vitézek azonban olyan hatalmas kardot viseltek, a melylyel még a kemény pánczelt is betörték és így az ellenfélt agyon sujtották. Kivált a lovas harczosok olyan vastag nehéz pánczélba burkolóztak, hogy a maguk emberségéből föl sem bírtak ülni a lóra, hanem három-négy ember segítette fel őket.

Hát még várat vagy megerősített sziklaszorost megostromolni, az volt még a kemény feladat! Mivel ágyut nem ismertek az ostromló had nem tudta messziről törnirombolni a várfalakat vagy a sziklák tetejéről elüzni a védőket. Nem volt más mód, mint halálra elszántan neki rohanni és fölkapaszkodni, persze a várfalakra létrákon, a sziklákra négykézláb. Az ilyen ostromba még híres nagy hadvezérek is gyakran belebuktak, még ha óriási sereget vezettek is sokkal kisebb ellenségre. A védők fönt a sziklák tetején jól felosztották a dolgukat. Egyik csapatban a legjobb nyilások voltak s ezek jól czélozva röpitgették a nyilakat az alant sűrű sorokban közeledő ellenségre. De a nyilasoknál még borzasztóbb fegyverrel harczolt a másik csapat, melyben a legizmosabb férfiak álltak: ezek mázsás köveket dobáltak le s a kő nem csak azt sujtotta agyon, a kit először ért, hanem gurultában mindenkit, a ki utjában állt, míg csak le nem ért a völgybe.

Száz meg százezernyi sereg is gyakran csufosan volt kénytelen abba hagyni az ostromot és kicsiny, de bátor nép is megvédte ilyen módon a hazáját.

A RÁSZEDET BOSZORKÁNYOK.

— Apróka tréfás mese, képpel. —

HOL volt, hol nem volt, egyszer valahol és valamikor volt egy ember, annak pedig több leánya. Erős, munkabíró leányok voltak, de bizony igaz, ami igaz, nagyon

lusták, nagyon huzódtak a dologtól. Hanem egyszer aztán nagyon megjárták.

Nagymosás volt, azaz csak volt volna, mert a lusta leányok sehogy sem akartak belefogni. Csak ácsorogtak, ásitoztak és egyikök így szólt:

— De borzasztó, hogy ilyen nehéz mun-

... FOGTA A MOGYORÓFA-PÁLCZÁT. (Lásd a 106. lapon.)

kát kell végeznünk! Bár csak valami jó tündér segítene!

— Csakhogy effélében nem segít sem tündér, sem boszorkány, jegyzé meg sohajtva a másik.

Épp ekkor egy rut képü tőpörödött banya jelent meg az ajtóban.

— Tévedtek, leánykáim, mondá. Van, aki megsegít. Én a testvéreimmel szívesen megsegítünk. Hanem persze ti is tartoztok nekünk egy kis szolgálattal.

— Ha nem olyan nehéz, mint ez a munka, akkor szívesen megtesszük cse- rébe.

— Ó, d
izben elvég
három nap
főzni.

No, ezt
mert sütn
nyalakodni

tek! Most
tok-e, kiv
barlang b
pedig, am
egyenként
hát kilen
rabszolgál

— Ó, dehogyan nehéz! Mi majd három ízben elvégezzük a ti munkátokat, ti pedig három napra a házukba jösztek sütni-főzni.

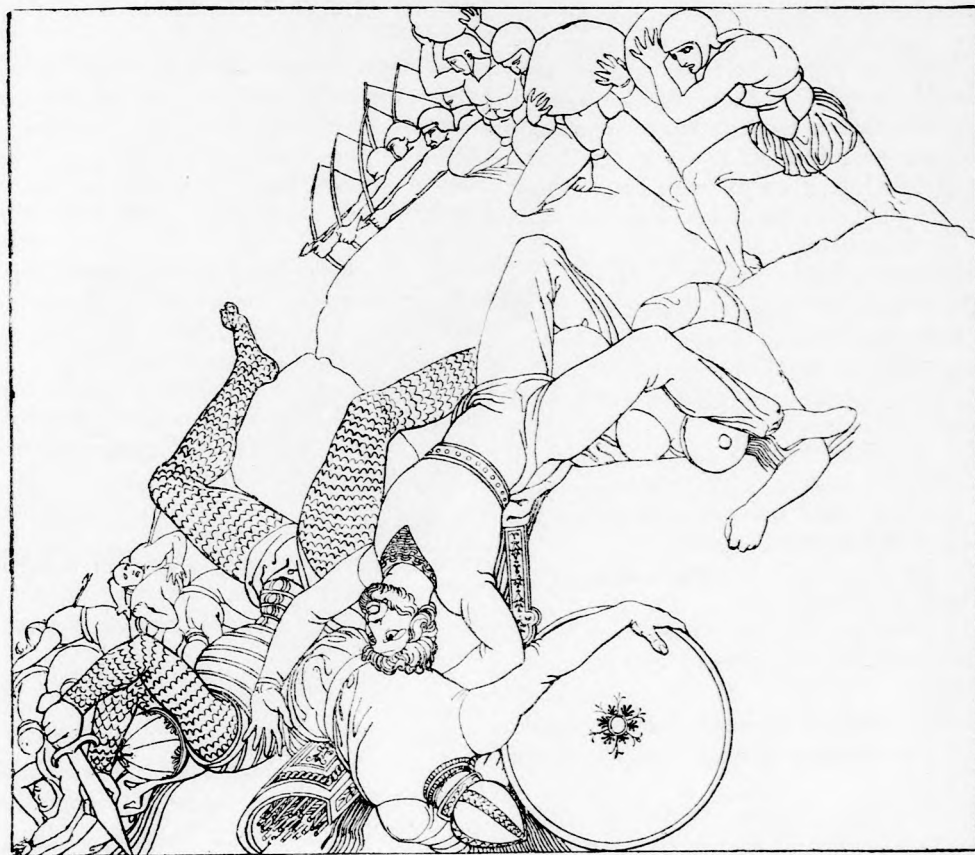
No, ezt már szerették a lusta leányok, mert sütni-főzni nem tudtak ugyan, de nyalakodni, torkoskodni váltig szerettek;

a sütés-főzésnél pedig van rá jó alkalom. Hát bele egyeztek.

— Áll az alku! szólta a banya. Mindjárt előhívom a testvéreimet.

Alig hogy távozott, nagy ijedten és haragosan rohant be a lusta leányok apja.

— Szerencsétlen lusta leányok, mit tette-

ŐSKORI OSTROM. (Lásd a 103. lapon.)

tek! Most hallottam a kerítésnél. Tudjátok-e, kivel alkudtatok meg? Az ördögbarlang boszorkányaival. Az a három nap pedig, amelyre eladtátok magatokat, náluk egyenként harminczhárom esztendő, így hát kilenczvenkilencz esztendeig lesztek rabszolgák a boszorkány-konyhán.

Bezzeg sírtak-rítottak már most a lusta leányok és kiáltozták, hogy így már nem állják az alkut.

— Nem addig van ám az, szólta az apjuk. Ha szavatokat szegitek, akkor még rosszabbul jártok, mert a gonoszok boszút állanak.

Lette erre nagy siránkozás. Végezték volna szívesen a dolgukat, de hozzá sem foghat-
tak, mert már jött a förtelmes banya vagy
féltuczat társával. A lusta leányok apja
azonban mégis csak sajnálta a gyermekeit,
hát így szólt:

— Halljátok-e, ti csuf boszorkányok, én
jól tudom, kik vagytok, mit akartok. Ha
megalkudtatok a leányaimmal, hát jól van,
legyen úgy, nem bánom. De azt megmon-
dom, hogy ha háromszori próbára el nem
végzitek a munkát, akkor vége az alknak
és úgy kiverlek a házból, hogy soha még
a tájékára sem jösztek.

— Hihhi! Nagyon jól van. Legyen úgy,
amint mondog. De ha dolgunkat végeztük,
visszük ám a leányokat.

Szepegtek a lusta leányok s várták, mit
csinál az apjuk. Ez pedig előhozott dézsákat,
teknőket s azon módon üresen, amint voltak,
beléjük rakta a mosni valót.

— Itt a munka, lássatok hozzá! szólt
a boszorkányokhoz.

Ezek gyorsan hozzá fogtak, de biz' ők
nem értettek ehhez a munkához s csak
nagy sokára, mikor már véresre dörzsölték
a kezöket, kiáltott föl egyikök:

— Jaj, a ravasz! Hiszen nincs víz a
dézsában, a teknőben!

— Persze hogy nincs, rászedtelek, szólt
a gazda nevetve. No, egyszer már bele buk-
tatok.

— De többször ki nem fogsz rajtunk.
Van elég víz a patakban; adj edényt, majd
hozunk.

Adott nekik a gazda, siettek is a pa-
takhöz, megmerítették és diadalmasan jöttek
vele vissza. Hát amint ki akarják tölteni,
üres ám az a vízfordó edény.

— Jaj a semmiházi! kiáltoztak mérge-
sen. Hiszen most látjuk: fahordó kosarat adott
nekünk vízfordásra; mire beértünk, mind
kifolyt a víz.

— Úgy van biz' az s nem másképen,
mondá a gazda. Nem tagadhatjátok, hogy
másodszor is bele buktatok.

A lusta leányok most már reménykedni

kezdték, hogy megmenekülnek. De a boszor-
kányok mérgesen fogadkoztak:

— Jól van, jól! De harmadszor rá nem
szedsz. Magad töltsd meg vízzel a dézsákat,
teknőket. Az nem is a mi dolgunk, mi
csak mosni tartozunk.

— Nem bánom, szólt a gazda. Hanem
kissé várnotok kell, mert most egyéb sietős
dolgom van. De nem sokára majd jövök a
vízzel.

Kiment, tüzet rakott a nagy üst alá s
vizet forralt, de olyan forróra ám, hogy
disznót lehetett volna vele forrázni. Ezt
töltötte dézsákba és teknőkbe. A boszor-
kányok már nagyon gyanakodtak, nem
csalja-e meg újra őket, nem folyt-e újra
ki a víz.

— Ha nem hiszitek, hogy most már van
víz, győződjetek meg róla. Hisz tudjátok,
hogyan szokás: bele kell dugni az
orrotokat, azzal biztosan megérezitek.

A boszorkányok elhitték és nagy hirtelen
meg is tették. Bezzeg sivalkodva kapkodták
iziben vissza, de már későn, mert rőfnyire
nőtt a leforrázott orruk.

— Jaj, jaj, hisz ez pokoli tűz, agyon
perzsel, hozzá érni sem lehet!

— No's hát fogtok-e rögtön dologhoz?
rivalt rájuk a gazda.

— Jaj nem! Soha! Inkább lemondunk
az alkuról.

— Akkor hát kiint tágasabb! szólt a
gazda.

Szólt és fogta a mogyorófa pálcát, (Lásd
a képet a 104 lapon.) aztán akkora porolást
vitt véghez a hátukon, hogy talán még ma
is tapogatják a helyét; annak a háznak
pedig még a tájékát is mindörökre elke-
rülték.

A lusta leányok ellenben dologhoz lát-
tak és többé soha nem huzakodtak a mun-
kától, nem is kötöttek olyan veszedelmes
alkut. Örültek, hogy megmenekültek s biz-
tatták egymást:

— Inkább legyünk szorgalmasak! Más-
kor bele vesztethetnénk!

KEDVES
volna.

unalmas. A
soha nem
nem vagyok
kisasszony,
Ezen a nyá
eső járt, hog
a kacsák
rupli alatt u
tak a tóca

Hát jól
tessék, ha
sék! gond
Rajtam ki
fog, kivált
a jó sze
összehozott
czióra is j
tásaimmal.
csont Fe
Rontó Pal
Kósza Da
magának
érő sárban
és el sem
ki zuditott
mint a Zs
egyszerre
ő vállalkoz
kivülről b
hogy a cz
kikotorja a
bokán föli
csékká lett

VAD LACZI RAJZAIBÓL.

Ne állj soha boszút!

— Nagyon erkölcsös és tanulságos história. —

(Három képpel.)

KEDVES Forgó bácsi! Soha sem hittem volna, hogy még a vakáció is lehet unalmas. Azaz, ha csak rajtam állana, én soha nem találnám unalmasnak, mert én nem vagyok afféle cukorból gyurt finnyás kisasszony, a ki holmi kis esőtől megijed. Ezen a nyáron pedig erre mi felénk annyi eső járt, hogy még a kacsák is papruli alatt uszkáltak a tócsában.

Hát jól van, tessék, hadd essék! gondoltam. Rajtam ki nem fog, kivált hogy a jó szerencse összehozott vakációra is jó pajtásaimmal, Rosszcsont Ferkével, Rontó Palival és

Kósza Danival. Négy ilyen legény talál magának való mulatságot még a térdig érő sárban is. Nem is volt semmi hiba és el sem gondolná kedves Forgó bácsi, ki zuditott bajt a nyakamba. Senki más, mint a Zsuska, az a lusta szolgáló, aki egyszerre csak zsémbelni kezdett, hogy ő vállalkozik ugyan rá, hogy a cipőmet kívülről besubiczkolja, de már arra nem, hogy a cipő belsejéből is minden este kikotorja a sarat, a mi bele szorul, mikor bokán fölül gázolok a maszatban. A pocékká lett harisnyáimat meg silány árul-

kodással vitte a mamához. Szerencsétlenségemre az apám is épp ott volt és így szólt:

— Mikor nagy a sár, el kell csukni a Laczi cipőit. Úljön a szobában. Legalább rászoritja az unalom, hogy egyszer-más-szor könyvet is vegyen a kezébe.

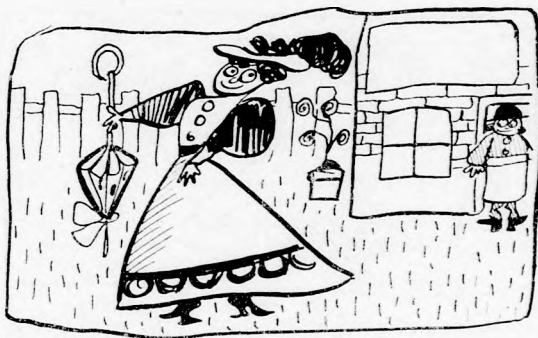
No, ezt ugyan várhatják! Nagyon tisztelem kedves apám uramat, de már ebben jó előre tul jártam az eszén, mert minden könyvemet — véletlenül, persze, egészen véletlenül — ott felejtettem a városi laká-

sunkon. Mikor tehát ma ismét ilyen szoba-áris-tomba kerültem, váltig törtem a fejemet, mit csináljak unalmamban?

— Nini! Hiszen ígértem én valamit Forgó bácsinak. Már pedig én állok a szavamnak, kivált mikor okosabbat

ugy sem tehetek. Irok és rajzolok valamit a »Kis Lap«-nak; tudom is már, mit. Majd eszi a méreg Ferkeéket, mert róluk fog szólni a históriám. Azt is előre tudom, hogy Forgó bácsinak nagyon fog tetszeni, mert épületes és tanulságos história.

Ugy esett az, hogy ha sok eső esik is, hébe-hóba mégis csak akad napfény is, hát csak megérik a gyümölcs úgy a hogy. A legszebb gyümölcs a Máli néni kertjében terem, pedig bizony nem érdemli ez a fősvény Máli néni. Mert akár hiszi kedves Forgó bácsi, akár nem, de megtörtént.

... MEGLESTÜK ... (Lásd a 108. lapon.)

hogy egy szép napon mind a négyünket kitiltott a kertjéből.

— Nehány fán épp most kezd a legjobb fajta nyári körtém érni, ennek a körtének pedig az a sajátsága, hogy nem tud teljesen megérni, ha ilyen garabonczás diákok pislogatnak föl a fára.

Gonosz mosolygással mondta ezt. Nagyon jól megértettük és Ferke éles észszel még bővebben meg is magyarázta:

— Azt akarta vele mondani, hogy lecsenjünk a fáról a körtét, azért nem érik meg teljesen.

— Ez rut gyanúsítás! pattant föl Dani.

— Én tudnám is, mivel feleljünk rá! szolt Pali.

Hamarosan megtartottuk a hadi tanácsot, este felé pedig kém-szemlére indultunk. Az eredményt biztatónak

találtuk: a kerítés nem magas, azok a körte fák közel állnak a kerítéshez és jó messze a háztól. Láttuk messziről Máli nénit is, talán ő is látott, de az nem baj. Majd később, sötét este, bizonyosan nem ögyeleg a kertben.

Mikor tehát besötétedett, Ferke, Pali és Dani átmásztak a kerítésen, én pedig silbaknak maradtam, hogy jelt adjak, ha veszedelem közeledik. Szaporán neki rugaszkodott mindegyikök egy-egy körtefának, de aztán egyszerre csak ott maradtak a fa törzsén kapaszkodva.

— Miért nem másztok följebb? szólók oda. Siessetek! Onnan még nem éritek el a körtét!

Láttam, hogy erőlködnek, izegnek-mozognak, de csak nem jutnak följebb. Végre Ferke dühösen kiáltja:

— Gyere ide, Laczi! Segíts valahogy! Ide ragadtunk!

Oda megyek, hát csakugyan! Mind a hárman oda voltak ragadva, mindegyik a maga fájához. Az ármányos Máli néni nyilván élt a gyanupörrel és rettenetes

tapadós szurokkal kente be a fákat. Csak úgy tudtam kiszabadítani szegény pajtásaimat, hogy elővettem a bicskát és lefaragtam őket. Biz' e közben megesett, hogy a nadrágjuk szárából is lefaragtam egy-egy darabkát és azt már nem tudom,

hogyan otthon miképpen feleltek a lyukról. De azt tudom, hogy másnap szörnyen dühösek voltak.

— Körtéhez sem jutottunk, a ruhánk is tönkre ment! dohogott Ferke. Ezért megfizetünk! Szemet szemért, ruhát ruháért!

Hamar kész volt a boszu terve. Tudtuk, hogy Máli néni vasárnap nagy parádében szokott templomba menni és utja a Paliék kertje mögött vezet. Másnap épp vasárnap volt, meglestük. (Lásd a képet az 107. lapon.) Ferke, Pali és Dani jól előkészítették, ami szükséges: az öntöző kannát

... ZÁPOR ZUHOGOTT A SELYEM RUHÁJÁRA.

(Lásd az 109. lapon.)

megtöltötték a legpiszkosabb vízzel és elbujtak a kerítés mögé.

Türelmetlenül leselkedtek ott, mignem végre felhangzott a jeladás:

— Már jön!

Jött is Máli néni nagy begyesen, semmi rosszat sem gyanítva. Szép csöndes idő volt, mégis egyszerre csak hatalmas piszkos zápor zuhogott a selyem ruhájára. (Lásd a képet a 108. lapon.) Majd elájult ijedtében, visitott is akkorát, mint a lokomotív sipja, de azután — ki hitte volna, hogy olyan szemes! — a palánkhoz ugrott és benézett a hasadékon.

Kit látott, kit nem, nem tudom. De alig félórával később Pali levelet kapott, mely így szólt:

»Pali és társai válaszszerzők: vagy én magam büntetem meg

őket, vagy mindegyiket a saját édes apja. Félóráig várom őket, tovább nem. *Máli néni.*«

— Ejnye no, ez bajos állapot, szólt Ferke.

— Az ám, bizonyítá Pali. Mikor az én apám előveszi a nádpálczát . . . ju! . . . Hm!

— Hát még az én apám hogy érti! sőhajtá Dani.

— Én azt mondom, inkább sétáljunk el Máli nénihez. Nem nagyon dicsőséges ugyan, hogy egy néni előtt adjuk be a derekunkat, de az otthoni porció talán . . .

— Menjünk, menjünk! volt az egyhangú határozat.

Nem igen hasonlított diadalmas bevonuláshoz a Máli néni előtt való megjelenés. No, azután még csak azt jegyzem föl, hogy a néninek is ugyancsak izmos a keze.

Többet nem mondok.

Azaz, még valamit. Ne hederítsen rá kedves Forgó bácsi, ha Ferke vagy Pali, vagy Dáni azt írná, hogy a rajz hibás, mert csak három bőgő gyerek látszik,

pedig négynek kellene ott lenni, a negyedik pedig én voltam, de ravaszul eltitkolom. Azt rom, azt rajzolom, a mi nekem tetszik. Van eszem, hogy nem rajzolok olyat, ami nekem nem tetszik.

Ugy-e igazam van?

Kedves Forgó bácsinak maradok a vakációban is régi hive,

Vad Lacci.

AZ USZÓ EZÜST.

A MI szép magyar hazánk sokféle kincsekben bővelkedik, ezüst-bányánk is van elég. Más országoknak szintén van sokféle ezüst-bányájok. Ezekből kerül elő a szép fehér nemes ércz, melyet annyiféle célra használunk.

De van ezüst máshol is, nem csak a bányákban és aligha ki tudnátok találni. hol. Még pedig olyan tömérdek, hogy talán

... A NÉNINEK IZMOS KEZE VOLT.

valamennyi bányában együtt sincs anyi. Tudjátok hol? A tenger vizében.

Nem ám a tenger fenekén van a földben, hanem magában a tenger vizében uszkál. Csakhogy persze nem akkora darabokban, hogy ki lehetne fogdosni.

Tudós vegyészek a tenger vizét vizsgálgatván és elemezgetvén, arra a fölfedezésre bukkantak, hogy a tenger-vizben nemcsak só és némely más alkatrész van, hanem ezüst is. Roppant parányi, csak tudós vegyészek eszközeivel kimutatható részecskékben, de van. Hasznát venni azonban nem lehet, mert kiválasztása a vizből annyi fáradságba és költségbe kerül, hogy ugyan-csak belebuknék, aki megpróbálná. Óriási tömeg vizet kellene elpárologtatni s a szilárd maradékát tudományos módon feldolgozni, hogy csak egy szemernyi ezüst kerüljön elő.

Mivel azonban a tenger vize óriási tömeg, hát mégis óriási az az ezüst kincs, mely a tengerben uszkál. A tudósok kiszámították, hogy körülbelül négy ezer millió mázsa ezüst lebeg olyan parányi részecskék alakjában az összes tengerekben. De ezt a roppant kincset soha sem fogja senki a kezébe kaparíthatni.

Rejtett szavak.

I.

*Híres magyar vitéz voltam,
Mind halálig nyakas, kemény:
De toldjál meg egy betűvel
És ott láthatsz a nők fején.*

II.

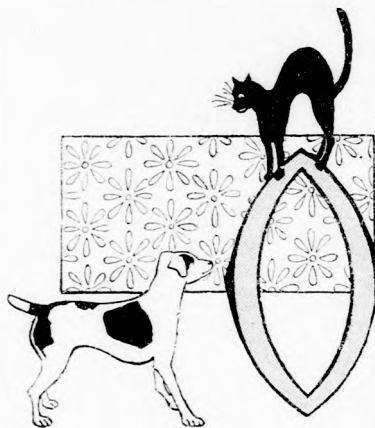
*Embert ábrázol az én alakom,
De nem élek s nem érhet fájdalom.
Hosszu hangzóm' ha röviddé teszed,
Olesó s tápláló étellé leszek.*

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis elbeszélések“.

Az ifjuság számára írta *Ida néni*. Számos képpel, díszes vászon-kötésben.

A BIBI CZICZA VAKÁCZIÓJA.

LYAN izgalmas-mozgalmas nap volt a házban, mint ha lakodalmra készültek volna. Vigság, zajongás eddig is bőven akadt, kivált a nagy vakáció kezdete óta, hogy a gyerekek mind otthon időzhetnek; de akkora sürgés-forgásra, mint most, nem emlékezett sem Pötty, a kurta szőrü tarka eb, sem Bibi, a korom-fekete czicza, sem Lülü, a dalos kis kanári.

— Igazán kedves idő a vakáció, szólt Pötty. Egész nap játszom a gyerekekkel, most meg, hogy nagy kirándulásra mennek, magukkal visznek engemet is, látok valamit a nagyvilágból.

— Csak azért beszélsz így, mert azt hiszed, hogy boszantsz vele, mivel hogy engemet nem visznek magukkal, szólt Bibi. Pedig ugyan tévedsz! Alig várom, hogy elmenjenek, legalább nekem is lesz végre vakációm. Nem fogják örökké huzigálni a fületem-farkamat, nem öltöztetnek föl baba gyanánt. Elhetek egy kicsit a magam kedvére.

— Igen ám, de hogyan élünk meg, ha nem lesz itt senki, aki gondoskodik rólunk?! sohajtá aggóva a kanári.

Bibi ravaszul pislantott a kanári felé és elégedetten dorombolt.

— Majd csak megélünk, ha magunkra hagynak is, szólt és előre is nyalogatta a szája szélét.

Szegény kis Lülü megborzadt. Tudta és jól, mire fáj a Bibi czicza foga. Eddig is

meg-megpr
az asztalk
de az egé
madárkára
ha ideje é

— Akk
dolá Lülü

Eppensé

ő persze ő

— Csak

maradjak

De most

hogy kint

Nagyon

indulóban

járt a szobá

mert senk

hátral a k

jól hallott

bejött még

— Ked

látom seho

Volt esz

agy alatt.

— Soha

Kint kősz

előkerül s

róla is.

Eltávozt

egy ideig,

— No,

pecsenyéhe

zad volt, k

ves idő a

Hirtelen

dermedt.

— Mi

hiszen nem

tentő! Kiv

néra biztá

lódás!

Ha még

Reménye

törődött, h

Hát jó lesz

de — hol

Rémülte

esukva a sz

meg-megpróbálta a hamis, hogy följusson az asztalkára, ahol a kanári kalitkája állt; de az egész háznép vigyázott a kedves madárkára, nem lehetett hozzá férni. Am ha ideje és alkalma kerül...!

— Akkor végem, fölfal a gonosz! gondolá Lülü remegve.

Eppenséggel erre gondolt Bibi, csakhogy ő persze örvendezve.

— Csak arra kell ügyelnem, hogy együtt maradjak vele. Nagyon szoktak vigyázni. De most jól elbukok, azt fogják hinni, hogy kint vagyok az udvaron.

Nagyon jól számított. A kocsi előállt, indulóban voltak. De a mama még végig járt a szobákon, jól be van-e minden csukva; mert senki sem marad a házban, csak hátul a konyhában az öreg szakácsné. És jól hallotta Bibi, hogy az utolsó perczben bejött még Jolánka is.

— Kedves mama, hát a Bibi? Nem látom sehhol. Bibi! Hol vagy? Bibi!

Volt esze Bibinek, hogy meglapult az ágy alatt.

— Soha se keresd, szólt a mama. — Kint kószál valahol. Ha megéhezik, majd előkerül s a szakácsné majd gondoskodik róla is.

Eltávoztak, csönd lett. Bibi még várt egy ideig, aztán diadalmas örömmel jött elő.

— No, most végre hozzá jutok a kanári pecsenyéhez! De rég fáj rá a fogam! Igazad volt, kiállhatatlan Pötty barátom: kedves idő a vakáció.

Hirtelen azonban majdhogy kövé nem dermedt.

— Mi ez? Hol a kanári? Hiszen... hiszen nem látom a kalitkát. Ó jaj! Ó rettentő! Kivitték! Bizonyosan a vén szakácsnéra bízta! Ó keserű sors! Ilyen csalódás!

Ha még csak annyi lett volna!

Reményében csalatkozva, Bibi végre bele törődött, hogy nem jut kanári pecsenyéhez. Hát jó lesz megint a tejecke is. Jó bizony, de — hol van?

Rémülten vette Bibi észre, hogy be van csukva a szobába! Nyávogott toroka szakad-

tából, de nem hallotta senki, a csukott szobák tájékán nem járt senki. Kétségbe eseten keresett Bibi valami harapni valót, de nem talált semmit. Uri szobákban egér sincs.

— Éhen halok, elpusztulok! Jaj, de szörnyen lakolok!

Napról napra fogyott, gyöngült, már mozdulni sem birt. Ugy találták elnyújtózza, mikor a család egy hét mulva haza tért.

Gondos ápolással életre térítették, de bele telt két hét, míg egészen talpra állt. Legboszantóbb pedig, hogy a gonosz Pötty váltig faggatja:

— No's, Bibi koma, kellemes volt a vakációd?

HÁRMAN VAGYUNK.

(Képpel a czimlapon.)

*Hárman vagyunk s képünk ékes bizony-
sága,*

Hogy a kacsu-népnek nincs több ily virága.

*Nem dicsekvés, hanem csupa szín-igazság:
Csoda, mennyi bennünk a szép tulajdonság.*

*Amerre mi járunk, bámulnak utánunk,
Olyan kecses, bájos a lenge járásunk.*

*Ha megszólalunk — no, már ugyan mond-
játok:*

*Van szebb hang, mint mikor három kacsu
hápog?*

*Merész bátorság is bőven szorult belénk:
Nincs pocsolya, melytől mi vissza retten-
nénk.*

*S ha a gazdasszonyunk nem ad kukori-
czát:*

Szerényen megesszük a békát és csigát.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVII. köt. 4-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

F	E	L	E	S	É	G
E	K	E	V	A	S	
L	E	V	E	S		
E	V	E	Z			
S	A	S				
É	S					
G						

Helyesen fejtették meg: Szilágyi Ernő, Ebeczky Gabriella, Kiss Margitka, Lukács Irma, Graef Paula és Márta, Szigethy Margit, Engel György, Basch Böske, Kummerer Paula, Mittermaier Linike, Jákó Margit, Molnár Ferencz, Koch Aurél, Bük Stefi, Seyler Gizuska (Sokadmagaddal kívánod ugyanazt, de a teljesüléshez én nem tudok hozzájárulni. Mert hová lenne az igazság, ha bele avatkoznám a szerencse játékába? *F. b.*), Toperczer Ödön, Schulz Antal, Kazy Péter, Sztányi Matild, Láng Miklós, Meszleny Gina, Fleischmann testvérek, Deutsch Hedvig, ifj. Hofhauser Ödön, Badics Gizi, Boros Emmike, Dora Jenő, Preisach Frida, Smialovszky Marietta, Lakner Margit, Mérey Ágosta és Dalma, Soltész Lujza, Máder testvérek, Goldstücker Teresi, Sándor Endre, Fidler Polánka, Czákó Miklós, Tallér Irén (Már sokszor megjegyeztem, hogy czeruzás írást csak betegről fogadok el. Toll és tinta okvetlenül akad D. Altenburgban is. *F. b.*), Lengyel Margit és Kálmán, Székács testvérek, Naschitz Gyuri, Bercezely Edith, Láner Nellike, Stancesa Miczi, Emike és Gyula, ifj. Kray István, Wurm Betty, Orbán Mariska, Fried Ernő és Béla, Seyderhelm R. Ferencz, Veress Gizi, Pollák testvérek, Sándorfy Dezső, Luczenbacher Ada, Izsák Erzsébet és Zsiga, Kazy Livia, Szinyei-Merse Jenő, Kossaczky Gyula, Husz Miczike, Sándor Pista és Lajos, Gyika Alice és Marianne, Fischer Péter és Pál, Nagy Lenke és Ernő, Herczeg Ilona, Diémár Kálmán, Erdős Mátyás, Schönstein Mariska, Sziklay Vera, Péterfy Vilma, Boros Ilona, Rappensberger Emmike és Laczika, Holländer Aranka, Sier Friczi, Hamberger Jóska, Rappensberger Emmike és Laczika.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Boros Ilona, Szarvason*, kinek a jutalom-könyvet (*Jánoska*). — *Az arany-*

gyűrű. — A *paradicsom* s. elbeszélések, az irjúság számára írta *Benedekné Indali Etelka*, számos képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LVII. köt. 3-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Fischer Péter és Pál, Reich Frigyes, Fleischmann testvérek (részben).

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

„A majmok és a hazaló.” A legislegrégibb és legelcsépeltebb adomák egyike. Már évtizedek óta benne van minden olvasó-könyben, ismeri mindenki, újabb lefordításával tehát kár volt fáradni. Hasonló ócskaságok nem közölhetők. — **Hirsch Ilona.** A kérdezett cím ez: 16, rue Chaudron Paris. — **Sch. D., Budapest.** A találkozás csak a jövő hó közepe táján eshetik meg, amikor az illető haza kerül külföldről. — **Kazy Livia.** A szíves érdeklődésben semmi hiba sem volt. Csak fölvilágosításul irtam azt a megjegyzést. — „**Márta.**” A régi lelkes olvasó megemlékezését kedvesen vettem, de a rejtvényeket, sajnálatomra, nem közölhetem. Az efféle számrejtvények tulságosan próbára tennék kis olvasóim türelmét a nélkül, hogy az eredményt különösebb érdeklődést kelthetne bennök. Az idegen császár neve sem alkalmas e célra. Van hazai jelesünk elég, foglalkozunk azokkal. — **Seyderhelm R. Feri.** Hogy az 5-dik számban nem volt rejtvény, annak lapszerkesztési okai voltak, melyeknek magyarázatása azonban nem tartozik nyilvánosság elé. — **Wurm Betty.** Az bizony igaz, hogy már nem járok iskolába, de már azt nem jól gondolod, hogy így tehát az egész éven át vakációm van. Ellenkezőleg van az, kis leányom! Csak addig járja a vakáció, míg a tanuló évek boldog ideje tart. Azon túl a munka és kötelességek ideje következik és ebben nincs vakáció. Mit mondanátok ti, kis olvasóim, ha két vagy harmadfél hónapig nem kapnátok »Kis Lap«-ot, mert hát Forgó bácsi vakációra ment? Ám azért üdülésre, pihenésre mindenki szakít egy kis időt, de úgy, hogy köteles dolgaiban hiba ne essék. Így aztán igen is megtörténik, hogy Forgó bácsi sines mindig Budapesten. — **Sándor Pista.** Sokan vagytok, tehát sokfélélt kívántok. Szépen egymás után sora is kerül mindennek. — **Kovács-Sebestyén Miczike.** A szíves megemlékezés jelt kedvesen vettem. Szívből köszöntlek. — **Próder Emil.** Nem válik be, mert aligha akadna olvasó társaid közt, aki az »Iczi«-t megértené. Jó magam sem hallottam soha mint *nevet*, hanem csak mint az »iczi-piczi« szó első részét. Ha e szó helyett más megfelelő szót találnál, akkor a rejtvény közölhető volna. *Több levélről a jövő számban.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.